

מסורת הש"ס

א) וימא[טנ:] מנחות 8. ק.
ב) ע"י מביחל'א משפטים פ"ד,
ג) ע"י ת"כ ויקרא נדב'א פריש'
ד) ה"ט, כו. ב' פ"א הי"א,
ה) ירושל' שבת פ"ד ה"ב,
ו) [מנחות 1,1,1] (1) [ע' תו' כריכות כד: ד"ה קסבד],
ז) פסחים טז:, (ח) לעיל פד.,
ח) ע"ל כו:, (י) [מנחות ק:],
ט) [סנהדרין ח: ויע"ש],
10) [ע' מו' יבמות פג: וסע' איתו] קושיו'א ב'תמא, וע"פ סנהדרין: ד"ה אלא, (ט) ע"י יומא טז:

תורה אור השלם

- בשעת ימים הולדת על המזבח וקדשת אתה ויהי המזבח קדש קדשים כל דבנצב במזבח יקדש. שבות כט, לו
- ש"מ ופיר' צ"ל פסוק זה: קרבן ראשית תקריבו אתם ליהוה ואל המזבח לא יעלו לרתי ידחתו. ויקרא ב, יב
- וליעבי' דיר צ"ל פסוק זה: ואת מזבח העולה ואת כל כלי' ואת הכיור ואת כגו: שבות ל, כב
- וקדשת אתם ודיו קדש קדשים כל דבנצב בקד' יקדש שבות לו, כט

גליון הש"ם

גב' לינה מועלת. עיין ב"מ דף קי ע"ג דמ"ה ילא: [תוס' ד"ה הילכתא וכו' ולא שייך לביטור] הילכתא למשחא. ע"י על דף מה ע"א תוס' ד"ה הלכתא למשחא וכו': דס' ד"ה בבב וכו' להכי אביישרי' קרא. ע"י מנחות דף ט ע"ג תוס' ד"ה כגס:

מוסף רש"י

אפילו הן על השלחן ימים רבים. כגון שעה ימים שעמד על השלחן קודם שנת הלאה (מנחות ז. בתנ"י) כשב מגיד. כגס הכי הוא כמנהג לא נכח (הפרשת חטוד כח):

ליקוטים

אמר כי רב מ"ט דרב חסדא וכו', ולא ציטו ביושם מקום שורב הונא יפרש טעם רב חסדא הלמודי, אלא רבא כי המונח תלמודי של רב חסדא היה מפרש טעם רבו. הלכך בעל כרוך אמרי כי רב סתם רב המונח תלמודי כי חסדא, אבל אמרי כי רב רב שממיה דרב חסדא, הוא תלמודי של רב. (הוסף מור"א, סוף ערך רב המונח תלמוד רב)

שיטה מקובצת

רב חסדא אמר עמוד השחר ב'ו' פ"י רבא רב חסדא סביר דלחן דמחזק מפעל'א שריא בל"ט מנחות דמחזק' מדמתי' כל הלילה עד הבקר מן כקר להקדש. ודוקא על המונח כלל אם היו לנטע קודם חלות שני שווי ככלל חזרה ולא מלאקלן בקרב על לילה על המונח לא הפעלה ועידי' יטען בתורה ומעלה. מספר יטן (ב"ב:ז) לשלחן פרטינן ב'ו' ב'ו' וז"ל מח' חות' למחיה לשלחן, דמתי' נטאר כלי שרת דהלית מועלת כסס אפילו למח שגן בחור כל שרת. וי"ל משום דמונח קבוע ובלחן קבוע ודמי' חזיונותו. ב"ב:ז) כלי שרת מתי' שיקדשו את הפסולי'. [נפ]

בקונטרס אמר לבענין פדיון בעי. א"ל מניחה כי א"ל למחלה ליקרב קמיבעיא לן. פי' אם כלי שרת מקדש פסולין ליקרב למחלה כחלי' עט על המונח דקד"ל לא ירדו א"ל לא, ולא לענין פדיון מנעיל ל. (א"ל מניחה) והא' מנין (מנח) כשגלו פסולין וחקו את דמו כי ומקדשתם כשגלו פסולים וחקו זקדו פסולים (דפסולים למחלה) [משמע] למחלה לא יעלו ובשרים גדבעד דדוקא משום דקבלו פסולין חקרו פסולים דנגמר כפסול איפסול ליה כפר בוריקת פסולים דלא יעלו למחלה. אבל אם קבלו פסולים גירדו חקרו כשרים דוריקת מנעיל היו לפי קדשו כל שרת אפי' כשגלו פסולים. אפי' למחלה נמי יעלו כלימורים, וכמו כן הדם מרק למחלה לפי קדשו כל שרת אפי' כשגלו פסולים, וכמו כן כל שרת מקדש פסולים למחלה ליקרב. וקשה דמקדמ' למחלה ליקרב אף מנעיל ל' מנגל למחלה נמי אף מנעיל ליה ליקרב גדבעד או לא, ויפ"ה לא היה לו למר אלל ליקרב אף מנעיל ל. ועי' דהכא משמע דר"י אית לו דכלי שרת מקדשים למחלה ובס"ק דמנחות (דף 1) משמע דסבר אין מקדשים דנעשה מנייה ר"ל כי [כמנח מדר' מ:] ופי' ההם כגון שנעמלת דקד"ל אם עמלת לא מרד אבל אם נכנסת לכלי אינה כשגיל כן קדושת ליקרב למחלה למנח, אלאה דפשיט' (ליה) ההם דלחן מקדשין והכא פשיט' דמקדשין. ועי' מנגל דמתי' פסול דס' לנפולו איברים, דהם אין הפסול כלימורים העולין למנח וא"כ אין לחסור להעלותו למחלה כשגיל הפסול עובדקת הדם, אבל היכא שהפסול ענולין עמזו איש דומה להכשירו להעלותו כשגלו פסולים, לכן נראה לר"ת דר"ס כל שרת מתי' שיקדשו פסולים לענין קדש דלא ע"ל לא ירדו כגון מנחה שנעמלת ומנח ככלי שרת ועמלה ע"ג מנח. ואז"ל מח' מנעיל ליה פשיט' דלא ע"ל לא ירדו מיסוף ל' דמנח עמזו מקדש. וי"ל דמ"י כליבים דלא מפקסין מנח, והאף קל מנעיל ליה היכא שרדס עוד ככלי שרת ע"ג המונח דהכלי מפקסין בעימים ומשום מנח לא קדש, ומנעיל ליה דלא כל שרת מקדשה לענין דלא ע"ל לא ירדו. א"י מנעיל ליה לענין קמלס פסולים שאין המנח מקדשם אם לא עמל ככר ככלי ואלו [ואין] הכלי מקדשין אין המנח מועיל להם כלום. (א"ל ל:) מניחה כסס שהמונח מקדש וסי' אלאה כל שרת מקדש פסולין לכל הפחות כשגלו על המנח. וא"ל למחלה ליקרב קמיבעיא לן. ופי' דלא קדשי למחלה דהא אחר על בוסתא אפי' (ה) מתגרד דמם כדס' הפסולים יסוף ללחמ' מח המשלחן יסוף ללחמ' נעמל' הדם לא חרוק. אלאה כל שרת איש מקדש למחלה ליקרב דלא מקדש להא' יספסר. וי"ל דכל כי דמי' דנעמיתין יסל לנעמיה' דלחיי' שעיקר ככלי חול דלכדיו דקדשתן. (מנחות) [הא' נמי מנח] כשגלו פסולים כי, ודוקא קבלו פסולים חקרו פסולים שכבר נעשית הוריקה משי' אם עט לא ירדו, הא' אם קבלו פסולים גירדו (ס"א), לא שייך דין או דלא עט לא

חלות שני עובלתן. שריי' ז' דידהו חלות שני של ליל המחרת: שאינו עושה לינה. לאותו יא' שעל הארץ שהרי כל הלילה כשר להעלותן מן הארץ ולמנח * דכמיז לא ילין חלב חגי עד בקר הא' כל הלילה ילין: עושה עיכול. לשרירי דמערכה: אין כגון עיכול לעולם. וכל יב' שפוקעין

יחזיר ומועלין כהן עד שיעשו דשן: כל

היכא דמשכחה להו כו'. הלכך פרשו קודם חלות נמי הרי הן עיכול בחלות ואפילו החזירן לאחר חלות יא': אין מועלין כהן. ולא יד' לרביך להחזירן. ויאלו מדי מעילה גרסי' ולא נהנין מדרבנן: וא"ר חייא בר אבא. נמי כרז יוסף:

וכן מני כר קפלא. כרז יוסף: רבא **ורב חסדא צמאי פליגי.** לומר דלא היו עיכול בחלות: בשמינים. אפילו חוקשו לא הויה עיכול דשומנן מעכבן מליעשות דשן: **אלימא דלא ירדו.** שאם שגלאן בשחר כרלא המנח כהן צממערכה: אלא דירדו. מן המנח לאחר עמוד השחר מיבעי נך מי הוי כשאר לניס ונפסלים צעמוד השחר ומנ' * כפסולים כך אם ירדו לא יעלו יא': או דינמא אין לינה מועלת. ולא נפסלו ויחזור ויעלס: לשלחן מדמינן על. למנח שאין לחס הפנים נפסל עזי אס לן כו לאחר ומנו: דסנן אפי' היה על השלחן ימים כו'. צממחות מנן לה סידר את הלחם ואת הבזיזין כאחד צצבת והקטיר את הבזיזין [צצבת] פסולה לפי שמחוסרים צצבת יא' זמן שריבינן לעמוד עליו צצבעת ימים כיכל יעשה זה ססידרס כאחד צצבת יניחנה לצבת צצבה שאפי' היא כו': או דינמא לקרקע עזרה מדמינן לה. דהא יא' צצבת בנין היא כמנחה ולא כלי שרת כשלחן: מקטיר והולך לעולם. דאפילו אמרינן לינה מועלת כרלא המנח מסקינן להו צמערכה יא' שהרי פסולין שעלו לא ירדו: **רבא אמר לא יעלו.** דלינה מועלת והוו להו פסולין וכיון דירדו לא יעלו: **את המנח.** ומשחת את המנח לרבות לא הכנס: **היך כלי שרם מניין** [ח' ל] **הנוגע כהן יקדש:** מהו שיקדשו פסולין. הוא סבור לענין פדיון קמיבעיא ליה כגון מנחה טמאה שקדשה ככלי שרת מי קדשה קדושת הגוף ולא נפקא יא' להו לחולין דקדשה כלי אפי"ם שהיא טמאה או לא קדשה ומנ' * המנחות והנסכים שנטמאו יש

[לנהס] פדיון ואס משקדס יא' ככלי נטמאו אין להם פדיון: **א"ל פסיוסו.** דמקדשין ואין להם פדיון: **א"ל לנכסיה** ליקרב קמיבעיא ל. ולא לענין פדיון: **ושקבלו פסולין וחקרו את דמו.** אם עלה הכשר לא ירד: **מאי לאו** שקיבלו מירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צומנו שאני שולחן דלחיו נפסל עליו כלל צשום ענין דעל י: כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: **הנה"ה יא': בבבש בנין.** וא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל נג). עזרה מקדשת כמנחא אמאי אינטיקרי' את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ש כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי אינטיקרי' קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין.** פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימהו כו' א"ל למחלה ליקרב קמיבעיא לפי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרו פסולין דמשום פסולין שאין עלו לא ירדו אם אס ורקוהו כשרים למחלה כפינה יעלו איברים דוריקה מעלימא' היא אף על כג דכדלוהו פסולין דכלי שרת כשגלו כו' הדס מקדשת פסולין למחלה ליקרב ולחקר כי פריש צקונטרס ומימה לפ' דא"כ מיקשי ליה מתני' [פד.] הלן והיואל' והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עלו לא ירדו משמע הא למחלה לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדס כצשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזרקו צפסול ועוד יא' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ס כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למחלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך ללמה ולא אמרינן דיקרב צהכי וכן הא דתנן (מנחות דף ק:). המנחות

מירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צומנו שאני שולחן דלחיו נפסל עליו כלל צשום ענין דעל י: כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: **הנה"ה יא': בבבש בנין.** וא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל נג). עזרה מקדשת כמנחא אמאי אינטיקרי' את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ש כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי אינטיקרי' קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין.** פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימהו כו' א"ל למחלה ליקרב קמיבעיא לפי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרו פסולין דמשום פסולין שאין עלו לא ירדו אם אס ורקוהו כשרים למחלה כפינה יעלו איברים דוריקה מעלימא' היא אף על כג דכדלוהו פסולין דכלי שרת כשגלו כו' הדס מקדשת פסולין למחלה ליקרב ולחקר כי פריש צקונטרס ומימה לפ' דא"כ מיקשי ליה מתני' [פד.] הלן והיואל' והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עלו לא ירדו משמע הא למחלה לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדס כצשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזרקו צפסול ועוד יא' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ס כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למחלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך ללמה ולא אמרינן דיקרב צהכי וכן הא דתנן (מנחות דף ק:). המנחות

מירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צומנו שאני שולחן דלחיו נפסל עליו כלל צשום ענין דעל י: כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: **הנה"ה יא': בבבש בנין.** וא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל נג). עזרה מקדשת כמנחא אמאי אינטיקרי' את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ש כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי אינטיקרי' קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין.** פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימהו כו' א"ל למחלה ליקרב קמיבעיא לפי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרו פסולין דמשום פסולין שאין עלו לא ירדו אם אס ורקוהו כשרים למחלה כפינה יעלו איברים דוריקה מעלימא' היא אף על כג דכדלוהו פסולין דכלי שרת כשגלו כו' הדס מקדשת פסולין למחלה ליקרב ולחקר כי פריש צקונטרס ומימה לפ' דא"כ מיקשי ליה מתני' [פד.] הלן והיואל' והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עלו לא ירדו משמע הא למחלה לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדס כצשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזרקו צפסול ועוד יא' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ס כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למחלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך ללמה ולא אמרינן דיקרב צהכי וכן הא דתנן (מנחות דף ק:). המנחות

קבלו פסולים כלי שרת מקדש הדס ליקרב למחלה אבל האימורים למחלה לא יעלו ואס עט לא ירדו, או נמי וקרו פסולים אם עטו אימורים לא ירדו. ואין זו וקשה) דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס למחלה ובוחקו איש מקדש המנח אלא דלא ע"ל לא ירדו אבל למחלה לא יעלו. דהא האימורים קיימינן ובאימורים קבלו חקרו למחלה לא יעלו ואס עט לא ירדו ומו לא מרד. אלו הקושות הקשה הכיר פטר לר"ת והסביר לו דמישטיע' (ששון חזקוני). ח"ל מוס' אחרות [במנחות], לפיכסי' קשה מאי מימי' מקבלו פסולים חקרו פסולים כלימורים, דבכא אם עט לא ירדו, אבל להעלות הפסולין עמלן איתמ' שלא יטול כל שרת לקדש. לכן פרי' דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לענין שאס עט לא ירדו, וכעי' כמקלס דקד"ל אין המנח מקדשן אם לא נתקדשו ככלי ככר דהם קיי' להו איש דלאי למנח. ומימי' כמקלס' מ"ס ושקבלו פסולין וכו', ודייק דהא דנקט מרזייהו היטע משום דדוקא קבלו פסולין חקרו פסולין אמרינן כסס אם עט לא ירדו כיון שלא היו משרים לזרקס כפסול אחר כשגלו כפסול. א"כ שייך לממר אם עט דכמו (כו) שלא משרי לזרקס כפסול לא משרי להעלותם לגבי מנח דכיון דלא ע"ל לא ירדו, אבל קבלו פסולין לגד לא ציי' נלקטש משום דעל קבלו פסולין צלחור לא שייך למתי' אם עט לא ירדו שהרי לעולם לא יעלס לגבי מנח שיהיו משרים להעלותם דלחן לזרוק הדס למחלה כלי כנתקבל ככלי כפסול. ומנעיל לא קבלו פסולים לגד אם עט לא ירדו לאמורין והס' כדא' לרי' אם עט דשרי לזרוק הדס דמקדשין למחלה ליקרב. והא דנקמי חקרו וזרקו למר או זקרי פי' אם קבלו כסין חקרו פסולין. והקשה רבינו מנח ליעשות דע"כ רבי' דמקדשין למחלה ליקרב דאי דיעבד דוקא כמו דאמרינן במונח למח' לא לגלי שרת ליות מקדש מיסוף ל' שהרי מונח יקדש. וי"ל דנפקא מינה שיהא מקדש אולם דמקדמא' כסס שהמונח מקדש וכו' משמע שכלל מקדש מכח עמזו כמו המנח קמלס שלא קדשו ככלי כשיעשים תוך הכלי יחא מקדשן דהמונח אין מקדשן דלחיס' למונח ע"כ. ודור"ל לשלחן ב'ו' ביניה בנא א"י דהא פסול לאחר שבת כשפגדר בחילתו. דהסם מיירי שנסדר שלא במונח כדמנח כפון שמי הלחם (מנחות דף ק.) דקדמתי' כל שרת מקדשין כלי מתי' ר' ויחא כו'. וי"ל דממשתי' ויזירא דקיי' דלא לא אלאה אלא לכוית דלחן כלי שרת מקדשן שלא במונח לא היו ליענין אלאה יניחנה לשבת האלאה, דמקדמא' אפי' כן על השולחן יחיס היכס' משמע דלחן נפסולין על השולחן אפי' מריר במונח. ואז"ל אי' מח' פסול' אפי' מי' כיר' על שרת מקדשן שלא במונח ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מועיל לענין שלא יפסלו בלינה. וי"ל דשפטי' הכא דסדרו במונח אבל ההם שסדרו שלא במונח אמר מועיל השולחן לגליל כפסול ליה (הור"י: ב'א') וי"ל דרייק' פלישנא ויזירא. ע"י מוס' מנחות דף יז' [נפ' ד"ס שאפילו:]

המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים

פז.

אמרי **בי רב מ"ט דרב חסדא.** אע"ג דלמרי בי רב י: רב הונא ורב חסדא תלמודי ז' שמא רב הונא נמי אמרה ופי' טעמו והש"ס קציעא צלשון זה מ"ט דרב חסדא אי נמי מזינו שרב הונא רגיל לשבח דבריו כדאמר בגיטין (דף 1) חסדא שמך וחסדאין מילך ובמסכת שבת (דף פג.) מ"ט לא שכחת גבי רב חסדא למחדן שמעמתיא: **מה הצות שאין עושה לינה בו.** ורבה לטעמיה דלית ליה צמקון

אין לינה מועלת כרלאשו של מנחב ולית ליה ק"ו דרב חסדא דלויכא דלויכא מה לחלות שכן עושה עיכול כרלאשו של מנחב דאס פקע לא יחזיר תלמר צעמוד השחר שאין לינה פוסלת כרלאשו של מנחב כך פי' ה"ר מנחם זל"ל: **ורב חסדא אמר אין בהם עיבוב** יעו"ם. וליכא לממר דעמוד השחר שני יעשה עיכול מק"ו יא' דלחות שהרי אינו עושה לינה יא' אלא לקרבנות היום שלפניו:

הילכתא ברב יוסף. פירוש יפה אמר ואין זה פסק הלכה * ולא שייך למיפרך הילכתא למשיחא דהא לצסוק נמי מונח דלא פליגי עליה וא"כ הלכה למח' לי: **לא נהנין.** רבינו היה מפרש מן המורה כיון שהס לחמו של מנחב ומ"מ יאל מידי מעילה דכיון דחלות עוכלס נעשית מלזותס ולא חזרה צהס מעילה י: **לשלחן מדמינן דה** דתנן אפי"ו היה על השולחן בו. כיממה מנח ליה דלא פסול לאחר שבת כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישנא כי תיירא דקאלמר שאפי' הוא על השולחן כי דמשמע שאל להוסיף אפי' צענין זה והא יא' לימא דהא דוקא משום שנסדר כאחד צצבת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק.) וסרק אמר להס הממונה (וימא דף כט:) דטעמא יד' דכלי שרת אין מקדשין שלא צומנו ולא יא' משני החס טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול בלינה כדאמר הכא דצעי למיקף מיניה מנחב וז"ע אי מני למימר דכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא יפסל בלינה זה משמיענו לינשא ימירא דאפילו על השלחן כו' וההס דפריק יא' כיון דלינה אינו ממוסר זמן צי יא' שמי ליפסול ומשני כיון דנסדר שלא כהלכתו נעשה כמי שסדרו פסולס נפסל בלינה וי"ל דחתא למימר דאס נסדר בלינה כיון דלילה אין ממוסר זמן נפסל בלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס שרת אפילו היה סס ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מנחב יא' מ"מ כימה למח' לא כדכר וז"ל דהא דאמר דעל כלל צשום ענין דעל י: כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: **הנה"ה יא': בבבש בנין.** וא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל נג). עזרה מקדשת כמנחא אמאי אינטיקרי' את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ש כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי אינטיקרי' קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין.** פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימהו כו' א"ל למחלה ליקרב קמיבעיא לפי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרו פסולין דמשום פסולין שאין עלו לא ירדו אם אס ורקוהו כשרים למחלה כפינה יעלו איברים דוריקה מעלימא' היא אף על כג דכדלוהו פסולין דכלי שרת כשגלו כו' הדס מקדשת פסולין למחלה ליקרב ולחקר כי פריש צקונטרס ומימה לפ' דא"כ מיקשי ליה מתני' [פד.] הלן והיואל' והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עלו לא ירדו משמע הא למחלה לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדס כצשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזרקו צפסול ועוד יא' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ס כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למחלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך ללמה ולא אמרינן דיקרב צהכי וכן הא דתנן (מנחות דף ק:). המנחות

שיטה מקובצת

יבדו דהוא לא יבאו לרי עליה דכיון שנתקבל הדס כפסול לא חרוק אלא יסוף קללמה אלאה אין כלי שרת מקדש דהס שנתקבל כפסול להעלותו למחלה על המנח וכיון שאין הדס מרק על גבי המנח לא יבאו האימורים לרי' עוליה) וסוב לא מרק פשיטא דלפי' עט ירדו וטעמא משום דלחן האימורים כקמריס א"כ"כ מרק הדס השמאל לא יעשו הוריקה כפסול שהרי אין מקדשים כלי שרת למחלה ליקרב ומש"ה כי קבלו פסולים ולא וקרו ירדו, ותפשוט מהכא דלחן כל שרת מקדש למחלה ליקרב. לא כשגלו פסולים כי' והי' מוס' אחרות [במנחות], לפיכסי' קשה מאי מימי' מקבלו פסולים חקרו פסולים כלימורים, דבכא אם עט לא ירדו, אבל להעלות הפסולין עמלן איתמ' שלא יטול כל שרת לקדש. לכן פרי' דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לענין שאס עט לא ירדו, וכעי' כמקלס דקד"ל אין המנח מקדשן אם לא נתקדשו ככלי ככר דהם קיי' להו איש דלאי למנח. ומימי' כמקלס' מ"ס ושקבלו פסולין וכו', ודייק דהא דנקט מרזייהו היטע משום דדוקא קבלו פסולין חקרו פסולין אמרינן כסס אם עט לא ירדו כיון שלא היו משרים לזרקס כפסול אחר כשגלו כפסול. א"כ שייך לממר אם עט דכמו (כו) שלא משרי לזרקס כפסול לא משרי להעלותם לגבי מנח דכיון דלא ע"ל לא ירדו, אבל קבלו פסולין לגד לא ציי' נלקטש משום דעל קבלו פסולין צלחור לא שייך למתי' אם עט לא ירדו שהרי לעולם לא יעלס לגבי מנח שיהיו משרים להעלותם דלחן לזרוק הדס למחלה כלי כנתקבל ככלי כפסול. ומנעיל לא קבלו פסולים לגד אם עט לא ירדו לאמורין והס' כדא' לרי' אם עט דשרי לזרוק הדס דמקדשין למחלה ליקרב. והא דנקמי חקרו וזרקו למר או זקרי פי' אם קבלו כסין חקרו פסולין. והקשה רבינו מנח ליעשות דע"כ רבי' דמקדשין למחלה ליקרב דאי דיעבד דוקא כמו דאמרינן במונח למח' לא לגלי שרת ליות מקדש מיסוף ל' שהרי מונח יקדש. וי"ל דנפקא מינה שיהא מקדש אולם דמקדמא' כסס שהמונח מקדש וכו' משמע שכלל מקדש מכח עמזו כמו המנח קמלס שלא קדשו ככלי כשיעשים תוך הכלי יחא מקדשן דהמונח אין מקדשן דלחיס' למונח ע"כ. ודור"ל לשלחן ב'ו' ביניה בנא א"י דהא פסול לאחר שבת כשפגדר בחילתו. דהסם מיירי שנסדר שלא במונח כדמנח כפון שמי הלחם (מנחות דף ק.) דקדמתי' כל שרת מקדשין כלי מתי' ר' ויחא כו'. וי"ל דממשתי' ויזירא דקיי' דלא לא אלאה אלא לכוית דלחן כלי שרת מקדשן שלא במונח לא היו ליענין אלאה יניחנה לשבת האלאה, דמקדמא' אפי' כן על השולחן יחיס היכס' משמע דלחן נפסולין על השולחן אפי' מריר במונח. ואז"ל אי' מח' פסול' אפי' מי' כיר' על שרת מקדשן שלא במונח ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מועיל לענין שלא יפסלו בלינה. וי"ל דשפטי' הכא דסדרו במונח אבל ההם שסדרו שלא במונח אמר מועיל השולחן לגליל כפסול ליה (הור"י: ב'א') וי"ל דרייק' פלישנא ויזירא. ע"י מוס' מנחות דף יז' [נפ' ד"ס שאפילו:]

לג א' מ"י פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
לד ב' מ"י פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
לה ג'ד מ"י פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא':
לו ה' מ"י סס הלכה יז יע':

שינויי נוסחאות

א] כג"מ נוסף ויצאו מידיו מעילה ולא בנזון. ועי' רש"י ודק"ס: [ב] כגמ"י נוסף א"ר יוחנן. וכן להלן כסמון: [ג] כ"א לא צריכא דירדו מאי לשלחן כו' (י"ב:ז) [ד] לרקוקע עזרה (כ"י:ז). וכ"ה ברש"י: [ח] לינה מועלת (ש"ס:ז) [ז] מקטירי (כ"י:צ). וכן כסמון: [ז] לא מלאמי פסוק זה כמ"ס שלן כ"י כמ"ס כפרתס שמן המסחה כמזכ' וימשחת כו' לאה אהל מועד וגו' ואת מנחם העולה: וא"ל כגלן ואת מובה, וכן צ"ל בפשיט' (יעב"ד). וככ"מ ו' ד"ו הניקטא אל המובהב וסופיקו הש"מ לא יעלו. וז"ה כמ"ס פ' זו ובפס"ד: [ח] אית דגרסי' כל אשר יחי בהם יקדש וכו"ס (פ"ד:). ככ"י: [ט] מקדשין את הראוי להם (ש"ס:ז) [י] לשרירי (ש"ס:ז) [יא] איתנן (ש"ס:י) [יב] וכל שעה שפוקעין (בתנ"י: ש"ס:י) [יג] הצות אין מועלין כו' הד"ל (הגרי"ב:י) [יד] דלא היה צריך להחזירין (ש"ס:י) ובס"י הס"ד ואח"כ מה"ל יצאו וכו' (ג"ל:ז). ועי' דק"ס: [טן] יעלו או דילמא הד"ל (שסכ"י וס"ה:י) [טן] מיבת בשבת מנחם (ש"ס:י) [זן] לזעריבה (בתנ"י:י) [ח'ל' כל (ש"ס:י) [טן] נפקא חו כפדיון לחולין כל"ל (ש"ס:י) [כ] עי' טע"ק: [כא] מק"ו דלינה א"כ אם עמוד מלישנא כי תיירא דקאלמר שאפי' הוא על השולחן כי דמשמע שאל להוסיף אפי' צענין זה והא יא' לימא דהא דוקא משום שנסדר כאחד צצבת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק.) וסרק אמר להס הממונה (וימא דף כט:) דטעמא יד' דכלי שרת אין מקדשין שלא צומנו ולא יא' משני החס טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול בלינה כדאמר הכא דצעי למיקף מיניה מנחב וז"ע אי מני למימר דכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא יפסל בלינה זה משמיענו לינשא ימירא דאפילו על השלחן כו' וההס דפריק יא' כיון דלינה אינו ממוסר זמן צי יא' שמי ליפסול ומשני כיון דנסדר שלא כהלכתו נעשה כמי שסדרו פסולס נפסל בלינה וי"ל דחתא למימר דאס נסדר בלינה כיון דלילה אין ממוסר זמן נפסל בלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס שרת אפילו היה סס ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מנחב יא' מ"מ כימה למח' לא כדכר וז"ל דהא דאמר דעל כלל צשום ענין דעל י: כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: **הנה"ה יא': בבבש בנין.** וא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל נג). עזרה מקדשת כמנחא אמאי אינטיקרי' את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ש כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי אינטיקרי' קרא: **כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין.** פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימהו כו' א"ל למחלה ליקרב קמיבעיא לפי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרו פ